

kaudu ollid lilledega kennaste ehitud. Wäljas paistis iggal pool Jummal au ja heldus; agga se kõik ei rõmistanud macarahwast mitte. Jõsegi perrenaene, kes muidu ikka löbbus kõnnedest ja lahke näust olli, istus tänna norkus ja kurwanäuline laua jures, ja tõusis ka wimaks üllesse, ilma et ta middagi olleks sõnud, pühkis pisaraid silmist ja ruttas uksest wälja minnema. Ja se näitas ka tõe polest, nagu olleks kõik õn siit maeast lahkunud. Neg olli kallis, tenistust ei olnud, ja maksud ei wähenemud. Maeapiddamine läks aasta aastalt nenda rippakile, et polnud wimaks muud lota, kui kibbedat waesust ja willetsust. Se olli perremees, kes muidu tubli tõteggia ja wisakas maeapiddaja olli, kurwaks ja arraks teinud, et parrema ellujärje lotus aegamisi temma käest lõppes, ja et ta omma murrede al ütles: „Parrem olleks surra, kui ellada.“ Siin ei aitnud ka naese kinnitamine, kes muidu ikka mõistlik ja omma uskus kindel olli, Jummal abbi peale lootma. Mees jäi agga ikka ennam wait ja omma ette muresse.

— Luggia mõtleb: egga se polnud siis immeks panna, et ka naene ta kõrwas omma julgust ja lotust Jõsanda abbi peale ärrakautas! Ei mitte, armas luggia, waid naese kurwastusega olli

hopis teine luggu, mis meie warsti siin kuulda same. Kui mees näggi, et ta naenegi jubba kurwaks olli jänud ja pealegi äkkitselt laua jurest ärra ruttas, hakkas ta temma pärrast kartma, läks ta järrele ja wöttis ta käest kinni ööldes: „Ma ei lasse sind enne miina, kui sa mulle ütled, mis kurwastus tänna so süddant waewab.“ Naene seisis wähe aega waggusi, wimaks öhtas ta raskest ja ütles: „Oh armas mees! mo kurbtus on wägga suur; ma näggin tänna õse umes, et meie armas Jummal olli ärrasurnud, ja pühhad inglid ollid temma matukselised; sesamma koormab minnu süddant rängaste.“ „Oh, sinna nõdra usuline“ ütles mees, „kas sa siis sedda pead tõe asjaks, eks sul nigi paljo weel olle tundmist, et meie Jummal iggawene on, ja ei wõi ärrasurra?“ Naese näggu löi rõõmsaks ja lahkeks, mehhe käed omma peusse piggistades ütles ta rõnuga: „Wõi meie Jummal ellab weel?“ Noh, muidugi, kostis mees, kes sellepärrast wõib kahewahhel olla? Naene hakkas mehhe ümber kaela kinni ja temma silmad ollid lahked, et lotus ja rahhu Jummal armu peale sealt wäljapaistisid, ja ta ütles: „Kui luggu nenda on, mis meie siis, armas mees, ei loda temma peale omma